

РЕШЕНИЕ

№ 1309

гр. София, 01.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 08.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **8500** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава единадесета от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Предявен е осъдителен иск с правно основание чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) срещу СТОЛИЧНАТА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, представлявана от директора.

Ищецът Т. Н. Я. от [населено място], моли съда да осъди ответника да му заплати обезщетение в размер на 700 (седемстотин) лева за имуществени вреди, представляващи разноски за адвокатско възнаграждение в съдебните производства по оспорване на Наказателно постановление (НП) №1482/21.11.2017г., издадено от началника на Отдел „Охранителна полиция“ на Столичната дирекция на вътрешните работи (СДВР), заедно със законната лихва върху тази сума, смятано от датата на завеждане на исковата молба, до окончателното ѝ изплащане. Чрез процесуалния си представител адв. С. претендира да му бъдат присъдени и сторените разноски по водене на делото пред настоящата инстанция, съгласно представения списък. Доводи за основателност и доказаност на предявения иск излага и в представени по делото писмени бележки по същество на спора.

Ответникът - СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, представлявана от директора, ОСПОРВА иска по основание и размер. В Отговора на исковата молба от 13.10.2020г. и чрез процесуалния си представител юрк. П. поддържа, че исковата претенция не е доказана, тъй като не е било представено извлечение от банковата сметка на адвоката, осъществил процесуално

представителство в производствата по оспорване на НП №1482/21.11.2017г. и следователно не е било безспорно установено извършеното плащане на адвокатското възнаграждение. Твърди също, че касационното производство пред Административен съд София – град (АССГ) е приключило с Решение №908/15.02.2019г. и към този момент е било в сила изменението на чл.63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), с което е дадена възможност на страните да претендират за разноски по делото. Прави и възражение за прекомерност на заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение в производството по оспорване на НП пред Софийски районен съд (СРС) и при условията на евентуалност моли съда да определи по-нисък размер на обезщетението, съобразно фактическата и правна сложност на делото. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор К. от Софийска градска прокуратура (СГП) дава мотивирано заключение за основателност на иска.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С НП №1482/21.11.2017г., на основание чл.45 от Закона за частната охранителна дейност (ЗЧОД), на ищеца Т. Я. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 (двеста) лева, за нарушение на чл.27, ал.7 ЗЧОД.

По жалба на Я. пред СРС е било образувано н.а.х. дело №44/2018г. С Решение №397549/30.04.2018г. съдът е ОТМЕНИЛ НП №1482/21.11.2017г. Този съдебен акт е бил обжалван пред АССГ по к.а.х. дело №10732/2018г. С Решение №908/15.02.2019г. решаващият състав на АССГ е оставил в сила решението на първостепенния съд по н.а.х. дело №44/2018г.

От материалите по н.а.х. дело №44/2018г. се установява, че в производство пред СРС ищецът Т. Я. е бил представляван от адв. В. С. въз основа на пълномощно от 08.12.2017г. и Договор за правна защита и съдействие с бл. №09712/08.12.2017г. В касационното производство пред АССГ по к.а.х. дело №10732/2018г. Я. е бил представляван от адв. В. С. - преупълномощен от адв. Р. С., с пълномощно от 09.10.2018г. и сключен Договор за правна защита и съдействие бл. №09718/09.10.2018г. (бл. №872268).

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:

По допустимостта на предявения иск:

Искът е с правно основание чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Съгласно т.1 от Тълкувателно постановление (ТП) №2/19.05.2015г. на Върховния касационен съд (ВКС) и на Върховния административен съд (ВАС), делата по искове за вреди от незаконосъобразни наказателни постановления, действия и бездействия по налагане на административни наказания, включително и такива за присъждане на разноски в производството по обжалване, са подсъдни на административните съдилища. Издаването на наказателното постановление е последица от изпълнение на нормативно възложени задължения и упражнена административно-наказателна компетентност, законово предоставена на органите в рамките на административната им правосубектност, което по своето съдържание представлява изпълнение на административна дейност. Доколкото искът по чл.1, ал.1 ЗОДОВ е за обезщетение за вреди, настъпили в следствие незаконосъобразни актове и действия или бездействия

в рамките на административно наказване, то и исканията за обезщетяване на направени разноски в производството по обжалване подлежат на разглеждане по същия ред.

С разпоредбата на чл.63, ал.3 ЗАНН (редакцията ДВ, бр.94/29.11.2019г.) изрично е предвидено, че в съдебните производства по обжалване на НП страните имат право на разноски, които се присъждат по реда на АПК. Цитираната норма обаче, е в сила от 02.12.2019г. (ДВ, бр.94/2019г.) – след приключване на устните състезания по н.а.х. дело №44/2018г. на СРС на 24.04.2018г., и по к.а.х. дело №10732/2018г. на АССГ на 01.02.2019г. Към релевантния момент не е съществувал специалният ред за възстановяване на разноските в административно-наказателното производство, регламентиран в чл.63, ал.3 и ал.5 ЗАНН, поради което и нормата на чл.8, ал.3 ЗОДОВ в случая е неприложима. Към настоящия момент въпросът за разноските е уреден с разпоредбата на чл.63д, ал.1 ЗАНН според която в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК.

Искът е допустим, тъй като е предявен от активно легитимирано лице срещу юридическото лице на административния орган, при упражняване на чиято административно-наказателна компетентност се твърди да са причинени вредите.

По основателността на предявения иск.

Искът е ОСНОВАТЕЛЕН.

ЗОДОВ, чл.4, урежда материално правния режим на отговорността с препращане за неуредените въпроси към гражданските закони - §1 от Заключителните разпоредби (ЗР) на ЗОДОВ. В този смисъл искът по глава XI АПК е граждански и се основава на фактическия състав на непозволеното увреждане: наличие на незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице; реално причинена вреда с имуществен характер, която от своя страна да е в причинна връзка с незаконосъобразните актове, действия и/или бездействие – т.е. да е тяхна пряка и непосредствена последица. Не подлежи на установяване виновно поведение на ответника, тъй като отговорността на държавата е обективна.

Претенцията за заплащане на разноски, свързани със защита и процесуално представителство пред две съдебни инстанции в размер на 700 (седемстотин) лева, е основателна и доказана.

С приетите и неоспорени по делото Договори за правна защита и съдействие, съответно от 08.12.2017г. и от 09.10.2018г. безспорно се установява, че имуществото на ищеца се е намалило със сумата 700 (седемстотин) лева, заплатена като адвокатско възнаграждение за правна помощ и процесуално представителство в производствата пред СРС и пред АССГ при обжалване на НП №1482/21.11.2017г.

С Протоколите от проведените открити съдебни заседания по н.а.х. дело №44/2018г. на СРС и по к.а.х. дело №10732/2018г. на АССГ се установява, че поетата адвокатска защита, която е основание за направения от ищеца разход, действително е била осъществена.

До изменението и допълнението на чл.63 ЗАНН, ДВ, бр.94/29.11.2019г., законодателят не е предвиждал ред за присъждане на разноски в производствата по обжалване на наказателните постановления. Съгласно Тълкувателно решение №2/2009г. на ВАС в касационните производства по административно-наказателните дела също не се присъждат разноски от административните съдилища. Единственият път за защита на гражданите в тази връзка е исковото производство по ЗОДОВ.

Дискусионният момент е дали е налице причинно - следствена връзка между незаконосъобразният и отменен административно - наказателен акт и направените от ищеца разноски за процесуален представител, след като процесуалното представителство и правната помощ не са задължителни по ЗАНН и съдът разполага със служебно начало в процеса. Този въпрос е разрешен с Тълкувателно решение №1/15.03.2017г. на ВАС, Общо събрание на съдиите от Първа и Втора колегии по тълкувателно дело №2/2016г., съгласно което при предявени пред административните съдилища искиове по чл.1, ал.1 ЗОДОВ за имуществени вреди от незаконосъобразни наказателни постановления изплатените адвокатски възнаграждения в производството по обжалването и отмяната им представляват пряка и непосредствена последица по смисъла на чл.4 от този закон. Според мотивите на Тълкувателното решение възражението по чл.78, ал.5 ГПК за прекомерност на платения адвокатски хонорар при несъответствие с действителната фактическа и правна сложност на делото и възможността на съда да го намали до минималния такъв, определен от наредбата по чл.36, ал.2 от Закона за адвокатурата, е една от възможностите на държавата, да защити правата си и да не позволи на ответната страна да бъде присъден хонорар, несъответстващ на критериите на този член от закона - „справедлив и обосноваан“. Прието е, че възникването и признаването на право на обезщетение от непозволено увреждане не е функция и не зависи от неговия претендиран размер. Основно задължение на съда при тези производства е първо да установи дали искането се основава на действително настъпил в житейския мир правно релевантен факт - издаден незаконосъобразен административно - наказателен акт, отменен по съответния ред с помощта на адвокатска защита, за която ищецът е заплатил хонорар, и едва след това да установи неговия действителен размер.

В настоящия случай ответникът е направил възражение за прекомерност на заплатеното от ищеца адвокатско възнаграждение в производствата по н.а.х. дело №44/2018г. на СРС и по к.а.х. дело №10732/2018г. на АССГ, което съдът намира за неоснователно. Размерът на възнаграждението, платено в първоинстанционното производство пред СРС, не надхвърля минималния за една съдебна инстанция, установен в чл.18, ал.2 във вр. с чл.7, ал.2, т.1 и чл.2, ал.4 от Наредба №1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения (Наредба №1/2004г.) – 300 (триста) лева. Размерът на адвокатското възнаграждение заплатено от ищеца в касационното производство пред АССГ по к.а.х. дело №10732/2018г. е близък до минималния, установен в Наредбата, поради което и съдът не намира основание да го редуцира по реда на чл.78, ал.5 ГПК.

При направения извод за основателност на главния иск, основателна се явява и претенцията за заплащане на лихва за забава за времето от завеждане на исковата молба до окончателното заплащане на задължението.

При този изход на спора и на основание чл.10, ал.3 ЗОДОВ, на ищеца следва да бъдат възстановени направените разноски по водене на делото в размер на 400 (четиристотин и десет) лева за адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран и на основание чл.203 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОСЪЖДА СТОЛИЧНАТА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, представлявана от директора, с адрес: 1303 С., [улица], на основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ, да заплати на Т. Н. Я., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ап.8, сумата 700 (седемстотин) лева, като обезщетение за имуществени вреди, претърпени от отменен административно - наказателен акт - Наказателно постановление №1482/21.11.2017г., издадено от началника на Отдел „Охранителна полиция“ на СДВР, заедно със законната лихва върху тази сума от датата на завеждане на исковата молба – 25.06.2020г., до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНАТА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, представлявана от директора, с адрес: 1303 С., [улица], да заплати на Т. Н. Я., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], ап.8, сумата 400 (четиристотин) лева – разноски по адм. дело №8500/2020г.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на РБългария в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова